

Predikan 24/2-08

Bibeltexter Upp. 3:14-19, Mark. 9:14-32.

På håll såg Jesus och de tre lärjungarna folksamlingen och de hörde upprörda röster. De hade varit på "härlighetens berg", Jesus hade talat med Mose och Elia. De hade hört Guds röst. Kanske gick Jesus nu och tänkte att när de träffade de andra lärjungarna var det tid att åter igen försöka berätta om det svåra som väntade dem i Jerusalem. Men något kom emellan, Jesus bytte fokus.

Han frågar människorna: "Vad är det ni diskuterar?".

Var det detta man inte gjord i församlingen i Laudikeia som Björn läste om ur Uppenbarelseboken? Var det så att man inte böt fokus från sig själv till andra? Varken varm eller kall för man orkar inte ta ställning, det var enklast att inte bry sig. Om jag blundar för det som är fel, om jag väljer att varken se eller höra, så behöver jag inte kämpa för det goda. Församlingen i Laudikeia frågade inte vad människor diskuterade, de flöt bara med.

Jesus bryr sig, han älskade dem han mötte och därför ville han veta varför människorna var så upprörda. En far hade kommit med sin sjuke son. Han hade kommit för att han trodde att livet kunde bli annorlunda. Men lärjungarna, som snart skulle vara tvungna att klara sig själva, kunde inte hjälpa.

Jesus utbrister "Hur länge måste jag vara hos er? Hur länge måste jag stå ut med er?" Han älskade dem men hans uppdrag var inte bara att möta en och en. Kärleken drev honom mot Jerusalem, mot döden och uppståndelsen. Bara genom det kunde Guds kärlek göra livet annorlunda för flera, till och med för oss här på gudstjänst idag.

Fast då och där var det pappan som kommit med sin son. Han hade inte givit upp när lärjungarna misslyckades. Hans tro och kärleken till sonen var större.

Alla tittade på pojken, läget hade blivit spänt. Pojken kände pappans oro och i de vuxnas samtal hade han flera gånger hört sitt namn. Man behöver inte kunna så mycket om kramper för att tro att situationen kan utlösa ett anfall.

Visst tänker de flesta av oss på epilepsi eller någon typ av kramper när vi hör texten.

Vi har hört frågan förr, nästan varje gång vi går till läkare. "Hur länge har det varit så här?".

Jesus verkar vilja sätta in det som händer i ett sammanhang. Om man frågar måste man också kunna ta emot svaret. I pappans svar kan vi ana många år av oro. Vi kan föreställa oss avbrutna måltider, sömnlösa nätter och ständig uppsyn för att skydda pojken mot vatten, eld, stup och vassa kanter. Jesus frågar och pappan får sätta ord på just deras livssituation.

Temat för idag är kampen mot ondskan. Jag kan förstå att många tycker det är obehagligt att se någon som krampar. Särskilt obehagligt är det om man inte vet vad som händer eller vad man kan göra. Men för mig känns det främmande att tala om kramper som ondskan.

Vad är i så fall ondskan i texten? Handlar det om oförmågan att tro eller att be på rätt sätt?

Lärjungarna frågar: "Varför kunde inte vi driva ut den?"

Var det kanske så att de ville bevisa något medan Jesus var på berget? Ville det fixa detta själva?

Men tro och bön handlar om att inse att man inte klarar av det. Varken tro eller bön handlar om prestation. Filippa sjöng i Marie Fredrikssons text: "Du sa: inget här är givet, för sådant är livet. I mina ord finns ingen önskan eller någon lust och längtan." Tro och bön är för mig just att dela sin önskan, lust och längtan med Gud.

Vi kan se det onda, det som hotar kärleken och livet, överallt. Kampen finns mitt i vår vardag.

Vi har lärt oss att våra val spelar roll. Människors livs långt borta påverkas av vilken bil vi

kör, vilka bananer, choklad eller kläder vi köper. Vi förväntas ta ställning. Kan man ta ställning utan att bry sig?

Kan man bry sig utan att fråga hur de människorna lever? Vågar jag fråga varför det sitter en kvinna och tigger utanför Ica? Vill jag veta?

Kanske vågar vi fråga och vågar ta ställning om vi delar kampen för det goda med Gud. Om han bär vår vilja att tro, om hans kärlek bär vår rädsla, vanmakt och otro. Kanske har det med kärlek att göra om den andres liv angår oss. Om man mitt i vardagen väljer att tro, att be, att handla för att livet kan förändras.

Jesus blev tillslut ensam med lärjungarna och kunde berätta om att han skulle dödas och uppstå. Fast lärjungarna förstod inte och vågade inte fråga.

Ibland känner man någon annans utsatthet ända in i sin egen kropp. Då kan man inte vara tyst eller låta det bero. Jesus älskade och brydde sig om, han vågade fråga.

Jesus delade vår kamp mot det onda i sin egen kropp upp på korset, genom döden. För att livet skulle bli möjligt. För han älskade oss över allt.